

РЕШЕНИЕ

№ 518

гр. Варна, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаил

при участието на секретаря Теодора Хр. Костадинова
като разгледа докладваното от Насуф Исмаил Гражданско дело №
20223110109758 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от Р. Х. Д., действаща чрез адв. В. С., срещу „Ч. м.“ АД, представлявано от законния му представител П. М., с която са предявени обективно и кумулативно съединени осъдителни иски за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите, както следва:

1./ сумата от 6 292.00 лева, представляваща незаплатено нетно трудово възнаграждение за периода от 25.07.2019 г. до 25.07.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 128, т. 2 от КТ;

2./ сумата от 1 665.55 лева, представляваща мораторна лихва, начислена върху главницата под форма на незаплатено трудово възнаграждение за периода от 26.07.2019 г. до 24.07.2022 г., на осн. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД;

3./ сумата от 900.00 лева, представляващо незаплатено обезщетение за прекратяване на трудовия договор без предизвестие, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 221, ал. 1 от КТ;

4./ сумата от 5 440.00 лева, представляваща дължимо обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 222, ал. 3 от КТ;

5./ сумата от 702.20 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни за 2019 г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда -25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението;

6./ сумата от 132.90 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 10 работни дни за 2020 г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда -25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 224, ал. 1 от КТ.

В исковата молба се излагат твърдения, че ищцата е заемала длъжността „М. о.“ при ответния работодател, като трудовото правоотношение било прекратено едностранно на осн. чл. 327, ал.1, т. 2 от КТ през месец юни на 2020 г.

По същество се моли съдът да уважи предявените осъдителни искове, ведно със законната лихва, считано от депозиране на исковата молба в съда.

Претендира се присъждането на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника. Не се оспорва, че страните са се намирали във валидно трудово правоотношение, което е възникнало въз основа на трудов договор № 010/05.05.2017 г., което е прекратено на осн. чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, считано от 16.06.2020 г. въз основа на заповед № 027/16.06.2020 г. Посочва, че ответникът не е преустановявал изплащане на периодичните трудови възнаграждения, но поради влошаване на икономическите условия е изпаднал в забава.

Признава задължения към ищцата в размер от 5 037,20 лева, в която сума се включват и обезщетението по чл. 221, ал. 3 от КТ.

Оспорва претенцията за заплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, като посочва, че същото ѝ е начислено през м.05/2017 г. въз основа на заповед № 023/05.05.2017 г., считано от 09.05.2017 г., към който момент ищцата придобива право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Това обезщетение ѝ е заплатено с полагащата ѝ се заплата за месец 05/2017 г. Нетното трудово възнаграждение възлиза в размер на 4 029,74 лева, като на ищцата е изплатена сумата от 3 200,00 лева.

За разликата в размер на дължимия остатък от 829,74 лева, релевира възражение за погасяване на задължението по давност.

Оспорва претенцията за заплащане на дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г., като излага възражения, че за посочените години ищцата е използвала посочените дни отпуск.

Предлага възможност за сключване на споразумение за разсрочване на задълженията.

В проведеното открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява лично. Чрез адв. В. С. поддържа исковата молба.

Ответникът, редовно призован за същото съдебно заседание, не се представлява. С молба от 19.01.2023 г. поддържа отговора на исковата молба. Обективира искане за присъждане на разноски при условията на чл. 78, ал. 2 от ГПК.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исковата молба и отговора, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически и правни положения**:

Предявените искове намират правното си основание в разпоредбите на чл. 128, т. 2 от КТ; чл. 221, ал. 1 от КТ; чл. 222, ал. 3 от КТ; чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

За да бъде ангажирана договорната отговорност на ответника, ищецът следва да установи по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на осъдителните искове: че между страните е възникнало валидно трудово правоотношение; размера на уговореното месечно възнаграждение за процесния период; че същото е прекратено на посоченото в исковата молба основание, както и размера на своите претенции за главници под формата на дължимо трудово възнаграждение и обезщетения, така и размер на търсените лихви за забава.

В тежест на ответника е да докаже, че е заплатил дължимото трудово възнаграждение на ищеца за процесния период в размер уговорен между страните, че е изплатил дължимите ѝ обезщетения по КТ. В тежест на ответника е да докаже възраженията си, че ищцата е ползвала полагащите ѝ се дни платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г.; изискуемостта на вземането по чл. 222, ал. 3 от КТ и изтичане на предвидения в закона погасителен давностен срок.

По претенцията за присъждане на трудово възнаграждение на основание чл. 128, т. 2 от КТ и мораторна лихва върху възнагражденията по арг. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Не се спори по делото, а и от представения трудов договор № 010 /л.13/ е видно, че на 05.05.2017 г. между страните е учредено ново трудово правоотношение за неопределен срок при пълно работно време от 8 часа. По силата на трудовия договор ищцата е заемала длъжността „М. О. М.“ при уговорено основно месечно възнаграждение 460.00 лева. Договорено е трудовото възнаграждение да се заплаща до 25-то число на следващ месец.

Съгласно чл. 128, т. 2 от КТ работодателят е длъжен да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, т. е. трудовият договор е възмездна правна сделка, като срещу престираната работна сила работникът има признатата и гарантирана от закона възможност да получи съответното възнаграждение. При непрестиране на работната сила право на трудово възнаграждение съществува само в случаите, когато това не се дължи на виновно поведение на работника, изразяващо се в неизпълнение на трудовите норми - чл. 266, ал. 1 от КТ, при престой и производствена необходимост - чл. 267 от КТ и при производство на некачествена продукция - чл. 268, ал. 3 от КТ/Решение №171 от 10.07.2013 год. по гр. д. № 843/2012 год. по описа на ВКС, IV ГО, ГК/. В конкретния случай ответникът не ангажира доказателства за своята изправност по договора, като дори не оспорва твърдението на ищцата, че не е изплатил уговореното трудово възнаграждение за процесния период от м.06.2019 г. /с падеж 25.07.2019 г./ до м.06.2020 г. /с падеж 25.07.2020 г./, през който последната добросъвестно е изпълнявала своите задължения по трудовото правоотношение, като е престирала работна сила на заеманата длъжност по уговорения график за осемчасов работен ден.

От експертното заключение по назначената ССЧЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, пълно, ясно, обективно и неоспорено от страните, се констатира, че общият размер на нетното трудово възнаграждение за този период възлиза на 4 488.20 лева. До този размер искът по чл. 128, т. 2 от КТ е основателен, като за горницата до предявения размер от 6 292.00 лева искът следва да бъде отхвърлен.

Основателността на главното вземане за трудово възнаграждение обуславя дължимостта на акцесорното вземане за законна лихва, считано от датата на сезиране на

съда и мораторна лихва, считано от падежа на всяко месечно трудово възнаграждение /25-то число на следващ месец/ до завеждане на настоящото дело /25.07.2022 г./, чийто общ размер, видно от заключението по ССЧЕ, възлиза на 1 185. 89 лева. До този размер искът по чл. 86 ЗЗД вр. чл. 128, т. 2 от КТ е основателен и следва да бъде уважен, като за горницата до предявения размер от 1 665.55 лева следва да бъде отхвърлен.

По претенцията за присъждане на обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ:

Видно е от заповед № 027/16.06.2020 г. /л. 6/, че трудовото правоотношение между страните е преустановено по молба на ищцата поради забавяне на трудовото възнаграждение, считано от 16.06.2020 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ. Работодателят-ответник е разпоредил на ищцата да се изплати обезщетение в размер на едно брутно трудово възнаграждение по арг. от чл. 221, ал. 1 от КТ. Брутното трудово възнаграждение за определяне на обезщетението по чл. 221, ал. 1 от КТ е полученото от работника или служителя брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение, или последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено – арг. от чл. 228, ал. 1 от КТ. От заключението на вещото лице се установи, че последният пълен отработен месец като база за определяне размера на обезщетението по чл. 221, ал. 1 от КТ е м.01.2020 г. За този месец брутното трудово възнаграждение на ищцата е в размер от 806.42 лева, като сумата е формирана по следния начин: основно трудово възнаграждение – 610.00 лева и допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит – 196.42 лева. Горното обуславя уважаването на иска по чл. 221, ал. 1 от ГПК до размера от 806.42 лева, като за горницата до предявения размер от 900.00 лева искът следва да бъде отхвърлен. Обезщетението следва да се присъди ведно със законната лихва, считано от датата на сезиране на съда, с оглед основателността на главното вземане.

По претенцията за присъждане на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ:

По делото не се спори, че между ищцата и ответника по-рано във времето е било учредено друго трудово правоотношение, което на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ със заповед № 023/05.05.2017 г. е преустановено по молба на работника поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Не се спори между страните, че към датата на прекратяване на трудовия договор ищцата имала 10 години трудов стаж през последните 20 годни, натрупан при ответното дружество. Видно от съдържанието на заповедта от 05.05.2017 г. работодателят е разпоредил на ищцата да се изплати обезщетение на основание чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на 6 месечни брутни трудови възнаграждения.

Съгласно цитирания законов текст, независимо от основанието за прекратяване на трудовия договор, ако към датата на преустановяване на трудовото правоотношение работникът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и 10 години от трудовия му стаж през последните 20 години е придобит при същия работодател или в същата група предприятия, то му се дължи и обезщетение в размер на шест брутни месечни трудови възнаграждения, като обезщетението при пенсиониране се заплаща само веднъж – арг. от чл. 222, ал. 3, изр. 2-ро от КТ.

От приобщеното експертно заключение по назначената ССЧЕ, се констатира, че на ищцата е начислено по ведомост към работната заплата за м.05.2017 г. обезщетение за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 222, ал. 3 КТ в размер на 3 921.84 лева /БТВ в размер от 653.64 лева X 6 заплати = 3 921.84 лева/. От общо дължимата сума ищцата е получила 3 092.10 лева, като непогасеният остатък е в размер от 829.74 лева.

С оглед основателността на иска по чл. 222, ал. 3 от КТ до размера от 829.74 лева, съдът следва да се произнесе по материалното възражение на ответника за изтекла в негова полза погасителна давност, инвокирано в процеса в преклузивния срок по чл. 131 от ГПК. Съгласно чл. 228, ал. 3 от КТ, обезщетенията по чл. 222 от КТ, дължими при прекратяване

на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. Т.е., в конкретния случай задължението за изплащане на обезщетението при пенсиониране е станало изискуемо на 01.07.2017 г., имайки предвид обстоятелството, че трудовият договор е прекратен със заповед № 023/05.05.2017 г., считано от 09.05.2017 г., и с изтичане на тригодишния давностен срок, т.е. считано от 01.07.2020 г., е отпаднала възможността за принудителното удовлетворяване на вземането, на основание чл. 358, ал. 2, т. 2, изр. 2-ро вр. ал. 1, т. 3 от КТ, доколкото по делото не са ангажирани доказателства, от които да се направи обоснован извод за спирането, респективно за прекъсването на давността досежно неизплатения остатък от обезщетението дължимо при пенсиониране по арг. от чл. 115 - чл. 116 от ЗЗД.

Крайното становище на съда е за неоснователност на иска за присъждане на сумата в размер от 5 440.00 лева, представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 3 от ГПК, поради недоказаността на вземането за горницата над 3 921.84 лева до предявения размер от 5 440.00 лева; удовлетворяването на вземането до размера от 3092.10 лева чрез доброволно извънсъдебно изпълнение с ведомостта към работната заплата за м.05.2017 г. и погасяването по давност на остатъка от 829.74 лева - разликата над изплатения размер от 3 092.10 лева до дължимия размер от 3921.84 лева.

По претенцията за присъждане на обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ:

Правилото на чл. 224, ал. 1 от КТ предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност. Обезщетението се изчислява по реда на чл. 177 от КТ към деня на прекратяването на трудовото правоотношение. В конкретния случай за 2019 г. ищцата е ползвала платен годишен отпуск от 21 дни през 2019 г. и 4 дни през 2020 г. от определеното й 25 дни. За 2020 г. последната е ползвала платен годишен отпуск от 16 дни през 2020 г. от определените й 11 дни или е ползван отпуск в повече от 5 дни.

Крайният извод на съда е за неоснователност на иска по чл. 224, ал. 1 от КТ, доколкото ищцата към датата на прекратяване на трудовия договор – 16.06.2020 г., упражнявайки субективното си потестативно право е ползвала целия предвиден за 2019 г. и 2020 г. платен годишен отпуск, което обуславя недължимостта на претендираните обезщетения от 701.20 лева и 132.90 лева, респективно за 2019 г. и 2020 г. .

На основание чл. 242, ал. 1, предл. 2-ро и 3-то от ГПК, следва да се постанови предварителното изпълнение на решението касатено присъдените трудови възнаграждения и обезщетения, произтичащи от прекратеното трудово правоотношение.

По съдебно-деловодните разноски:

Искането на ответника за присъждане на разноски по реда на чл. 78, ал. 2 от ГПК е несъстоятелно, доколкото не е налице признание на иска по смисъла на чл. 237, ал. 1 от ГПК, имайки предвид, че исковата претенция е оспорена с отговора за разликата над 5 037.20 лева, отделно последният с поведението си е дал повод за завеждане на делото, имайки предвид неизпълнението на договорните му задължения.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищцата следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски съразмерно с уважената част от исковете, чийто общ размер възлиза на 997.17 лева - хонорар за един адвокат, съобразно ангажирания договор за правна защита и съдействие от 25.07.2022 г. /л. 76/. Видно от съдържанието на правната сделка уговореният адвокатски хонорар е в размер от 2 190.00 лева, който е заплатен в брой, поради което същият представлява разписка по смисъла на т. 1 от ТР № 6/2012 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

Ответникът не е обекивирал искане за присъждане на разноси в негова полза съразмерно с отхвърлената част от исковете по арг. от чл. 78, ал. 3 от ГПК.

На основании чл. 78, ал. 6 от ГПК в полза на РС-Варна следва да се присъдят дължимите такси и разноси съразмерно с уважената част от исковете – сумата в размер от 279.53 лева, представляваща държавна такса и сумата в размер от 68.30 лева, представляваща депозит за вещо лице по изготвената ССчЕ.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Ч. м.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Р. Х. Д., ЕГН ***** от * сумите, както следва:

1./ сумата в размер от **4 488.20 лева /четири хиляди четиристотин осемдесет и осем лева и двадесет стотинки/**, представляваща незаплатено нетно трудово възнаграждение за периода от 25.07.2019 г. до 25.07.2020 г., **ведно** със законната лихва върху главницата считано от датата на депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл. 128, т. 2 от КТ;

2./ сумата от **1 185.89 лева /хиляда сто осемдесет и пет лева и осемдесет и девет стотинки/**, представляваща обезщетение за забавеното плащане на вземанията за трудово възнаграждение, начислено за периода от 26.07.2019 г. до 24.07.2022 г., на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД;

3./ сумата от **806.42 лева /осемстотин и шест лева и четиридесет и две стотинки/**, представляващо незаплатено обезщетение за прекратяване на трудовия договор без предизвестие, **ведно** със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл. 221, ал. 1 от КТ, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. Х. Д., ЕГН ***** от * против „Ч. м.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * първоначално обективно кумулативно съединени осъдителни искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите, както следва:

1./ сумата от **1 803.80 лева /хиляда осемстотин и три лева и осемдесет стотинки/**, представляваща разликата над присъдената сума от 4 488.20 лева до претендираната сума от 6 292.00 лева, съставляваща незаплатено нетно трудово възнаграждение за периода от 25.07.2019 г. до 25.07.2020 г., **ведно** със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл. 128, т. 2 от КТ;

2./ сумата от **479.66 лева /четиристотин седемдесет и девет лева и шестдесет и шест стотинки/**, представляваща разликата над присъдената сума в размер от 1 185.89 лева до претендираната сума от 1 665.55 лева, съставляваща мораторна лихва, начислена върху главницата под форма на незаплатено трудово възнаграждение за периода от 26.07.2019 г. до 24.07.2022 г., на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД;

3./ сумата от **93.58 лева /деветдесет и три лева и петдесет и осем стотинки/**, представляваща разликата над присъдената сума от 806.42 лева до претендираната сума от 900.00 лева, съставляваща незаплатено обезщетение за прекратяване на трудовия договор без предизвестие, **ведно** със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 221, ал. 1 от КТ;

4./ сумата от **5 440.00 лева /пет хиляди четиристотин и четиридесет лева/**, представляваща дължимо обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, **ведно** със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл. 222, ал. 3 от КТ;

5./ сумата от **702.20 лева /седемстотин и два лева и двадесет стотинки/**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 20 работни дни за 2019 г., **ведно** със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ;

6./ сумата от **132.90 лева /сто тридесет и два лева и деветдесет стотинки/**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 10 работни дни за 2020 г., **ведно** със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда - 25.07.2022 г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ.

ПОСТАНОВЯВА, на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК, предварителното изпълнение на решението в осъдителната му част, с която са присъдени незаплатените трудови възнаграждения и обезщетения за работа.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „Ч. м.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. Х. Д., ЕГН ***** от * сумата в размер от **997.17 лева /деветстотин деветдесет и седем лева и седемнадесет стотинки/**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски - хонорар за един адвокат.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, „Ч. м.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: * **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна сумата в общ размер от **347.83 лева /триста четиридесет и седем лева и осемдесет и три стотинки/**, от която: 279.53 лева – държавна такса и 68.30 лева – депозит за вещо лице по изготвената ССчЕ.

ПРЕДУПРЕЖДАВА „Ч. м.“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, че ако остане задължен за разноски, съдът ще постанови определение за принудителното им събиране по реда на чл. 77 от ГПК.

ПРИСЪДЕНИТЕ в полза на Р. Х. Д., ЕГН ***** парични суми да се заплатят от „Ч. м.“ АД, ЕИК * по следната банкова сметка: IBAN: *, BIC: *, титуляр адв. В. С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____